

Dežela bolečin in gorja

Cim delj trajajo boji v Španiji, tem več je ugank, ki nam jih zastavlja ta dežela. Bitke za Irun, ki jih je bilo vendar moči iz Hendayeja z daljnogledom opazovati, so bile polne takih grozovitosti, ki jih človek ne bi prisodil niti Španiji, čeprav so bili ondi politični boji zmeraj eno samo besno sovraštvo. Soglasno javljajo vsa poročila, da so hiše zažgali mlačše in da so važna poslopja nalašč z dinamitom razstrelili.

PODOBA PREJSNJIH DNI.

Takih podob pa kar ne moremo spojiti z onimi, ki jih poznamo iz Španije v mirnih časih. Kraji, ki se njih imena zdaj tolikanj imenujejo, ko Malaga, Toledo, Irun, San Sebastian, Granada, so bili resnična zatočišča miru in pokoja. San Sebastian je bilo letovišče višjih slojev iz Španije kot tudi iz Francije. Malaga je bila zmeraj mirno in

dobro vzgojo, ki jo je ondi prejel, je predsednik Azana obljubil tem avgustinčcem, da se jim ne bo ničesar zgodilo, dokler bo njegova beseda še kaj zalegla. Toda gospod Azana nima nobene besede več, sicer bi bil mogel preprečiti te nove zločine.

Montserrat.

Dalje poročajo, da so rdeči miličniki v romarski cerkvi na Montserratu vse razrušili, karkoli kaj spominja na vero. Razumemo bistvo takšnega strahotnega dejanja: v Španiji hočejo zatreti vsakršni spomin na vero, da bi deželo pripravili za sprejem komunizma. Marksisti se dobro zavedajo, da je vera v ercu ljudstva, ki še ni okuženo marksistično, trdo in globoko ustaljena. Zato morajo pač najprej porušiti ta trdni temelji, da bodo mogli na njegovo mesto postaviti boljševisično mišljenje. Zavedajo se, da je verni človek tisti človek, ki zna

Rdeča konjenica se odpravlja na bojišče. Rdeča konjenica na barcelonskih cestah, preden je odšla pred Saragoso.

miroljubno mesto, v Toledo in Seviljo pa je prihajalo vedno največ tujcev. V Seviljo so prihajali vsi oni, ki so se hoteli pobliže seznaniti z andaluškimi življenjem, Toledo pa je bil raj prijateljev umetnosti. V bojih za Alcazar (v Toledo), so močno poškodovali to mogočno štirikotno poslopje, ki se dviga visoko nad mestom in ki daje mestu, bolj ko katedrala, posebno značilno podobo. Ker je bilo v poslednjih stoletjih že večkrat prezidano in ker ima orjaške zidove, ki kljubujejo celo sedanjim izstrelkom, je pričakovati, da Alcazar ni imel toliko škode, kolikor bi je bilo, če bi rdeča tolpa začela streljati na katedralo, ki je pač najlepša v Španiji. Madrid brčkone ni še tako poškodovan, ker ondi še ni takih bojev.

Spominjamo se nekega lepega dne v maju 1925, ko se je ob enajstih dopoldne premenjala straža. Grad, ki je pač najbolj izrazita in najbolj skladna stavba v Madridu, ki je bolj mesto novejših zgradb, stoji veličastno pred nami. Na velikem dvorišču vrvi živo življenje: nova straža prihaja. Razvija se prizor, ki ni le očarljiva slika paradnega izvežbanja španske armade, marveč more človek na njej presojati ves vojaški ustroj španskih čet. Spočetka se ne moreš sprijazniti s pravčasnim in izrazito slavnostnim korakom paradnih čet. Toda vojaštvo samo je dobro. Moštvo je srednjih postav, nežnih udov, toda gibčno. Uniforma je ko vlita na telesih. Huzarji so odlično opremljeni. Svetlomodra barva jopičev se blešči v soncu. Medtem, ko se straža izmenjava precej v ceremonijah, pa izvrstno igra godba pehote. Zvoki odmevajo po širokem, z mnogimi ljudmi obkroženem prostoru in se širijo v sosednje ulice, odkoder neprestano prihajajo gledalci. Vsi pozdravijo razvito zastavo. Ljudstvo radostno sledi temu prizoru.

Bilo je...

Tedaj je bila še monarhija, tedaj je vladal še general Primo de Rivera. Prav nič ni treba zdvajati o tem, da so bili Španci prav zadovoljni s to diktaturo in je bilo le nekaj častihlepcev, ki so izpodjedali to vlado. Parlament se ni mogel oglašati, a večini ljudstva je bilo tako všeč in si je to želela. Le nekaj nezaposlenih politikov se je vznemirjalo in ti so polagoma pripravljali tla, ki na njih stoji Španija v teh dneh.

PODOBA GORJA.

Sleherni pozna položaj teh dni. Vsak dan in vsako uro prihajajo vesti groze in okrutnosti. V Escorialu so umorili 114 avgustinčev, ki so jih imeli ondi šest tednov zapre. Iz hvaležnosti za

slušati, ki spoštuje lastnino, ki spoštuje zakone, ki more le na njih obstajati človeštvo.

Komunisti pa hočejo omajati postave in razbiti table postav. Hočejo izbrisati sleherni spomin na Kristusa. Hočejo cerkve — ali porušiti ali pa jih oskruniti, da bi nihče več ne mogel niti misliti na to, da bi se še kdaj zatek v te prostore v svojih skrbih in s plamenom vere v srcu.

In samo zato skrunijo samostan na Montserratu.

E'crasez l'infame! Pogini, nesramnica!

Visoko zgoraj na hribu, ki je poln bajk in legend, ki ne pripada le Španiji, marveč je last vsega sveta, se dviga samostan, ki ga je zlasti vzljubilo špansko ženstvo. Na dvorišču samostana, pred vrati romarske cerkve, stoji prekrasen steber z Marijnim kipom. V cerkvi pa, ki je vsa v skrivnostnem polmraku, molijo španske žene in prosijo. Mater božjo, da bi jim naklonila blagoslov otrok.

Iz vse Španije in iz francoskega juga prihaja na tisoče žena. Mnogo pretresljivih poročil imamo, kako je bila njih molitev uslišana. Ta romarska cerkev je tako rekoč jedro verskega življenja v deželi. In vprav ta kraj tolažbe, pobožnega duha hočejo uničiti, hočejo izbrisati spomine nanj in to delajo, da bi uničili tudi vero ljudstva.

Kakor so svetišča božjih potov, kamor prihajajo ljudstva v svojih skrbih in nadlogah, že od nekdaj tisti kraji, kjer se izraža vera, ki premika hribe, tedaj je še posebej cerkev na Montserratu tisto pozorišče, kjer se razvijajo nepozabni prizori. So določeni dnevi v letu, ko je cerkev natančno z vernimi ženami, ki klečijo pred božjo Materjo in po ure dolgo prebijejo v iskreni, v dno duše segajoči vdanosti pred Marijo. Take podobe miru in pokoja, popolne pozabe vsega pozemskega in najgloblje tišine so boljševisično seveda nevarne. Zatorej: E'crasez l'infame! Pogini, nesramnica!

Tole je bistvo boja rdečih v Španiji: iztrebiti vero! — Še nedavno je dejal neki rdeči vodja v Madridu, ko se je pogovarjal z nekim tujcem o pokončavanju verskih umetnin: »Zdaj lahko v eni uri več storimo, kakor bi sicer v dvajsetih letih.«

Gospa: »Da veste, Jože, jaz nimam rada dosti besed; če vam le namignem s prstom, pomeni: Pridite sem!«

Sluga: »Prav, gospa. A tudi jaz sem take vrste in če odklimam z glavo, pomeni: Ne pridem!«

Kitajska gostija

Neka kitajska večerja je trajala od 8 zvečer do 1 ponoči. Bilo je 16 raznih jedil. Casih jih je pa po 30 do 40! Kitajec pravi, da se more človek le tedaj prijetno pogovarjati, če je, zato so take gostije kar neskončno dolge. Pri jedi pijejo segreto riževo vino. Poslednja jed se imenuje »jed za nasititi se«.

Bilo nas je 6 Kitajcev in 6 Evropecev. Kitajci jako priročno in elegantno jedo s paličicami in mi jih nismo mogli uporabljati in smo imeli kmalu nože in vilice v rokah. — Dve paličici vzamejo v desnico, ena paličica trdno stoji med palecem in kazalcem, druga pa se pregiba. Tudi na Kitajskem je težko lepo jesti in otroci se štiri leta učijo, preden znajo uporabljati paličice.

Kaj smo jedli? Pred krožnikom slehernega gosta je bil lonček kitajske omake. Narejena je iz fižola in kruha, ki je skoraj taka ko Maggi in jo dodajajo jedem, kakor hočeš. Tudi slani vkuhani orehi in marelice so na mizi v majhnih skodelicah.

Najprej smo dobili juho iz konzerviranih kitajskih školjk z jajcem. Juho jedo s porcelanastimi žlicami.

Nato je prišla na vrsto jegulja v kitajski omaki in praženi mandelji. — Jeguljo dajo v razbeljeno olje. Ko se barva spremeni, pridenejo kaneč vina, nato omako, malo česna in vse to pražijo na milem ognju. Izvrstna jed! — Potem smo dobili pečeno govedino s trsovimi brstiči, zatem košč s kostanji in kitajsko omako.

Dalje je sledila vegetarijanska jed: mlad grah, gobe in cvetje rumene rože. Zatem posajeno jajce z gobami in zelenjavo in še cmoki iz svinjine s prav pikantno omako.

Tako smo dokončali prvi del gostije. Bilo je osem vrst jedil. V odmoru so pospravili mizo, postregli s cigaretami. Bal sem se, kako bom mogel pojedati še osmero jedil. Prejšnjih sem bil vzel preveč; Kitajci jemljejo le za spoznanje vsake jedi na krožnik.

Po odmoru smo dobili najprej sladko juho iz jajca, orehov in zelenjave. Tej je sledilo nekaj čudovitega: na presnem maslu pražene kitajske gobe, ki je vanje pomešano za spoznanje teletine in še manj kitajskih rakov. Dalje še teletji možgani, spečeni v jajčjem testu.

Nato je prišlo na mizo nekaj jako zanimivega, namreč tako zvana »liungčangova mešanica«. Ko je bil Liungčang nekoč v San Franciscu, bi bil rad po kitajsko jedel, a ni imel kitajskega kuharja s seboj. Poznali pa so ondi nekega kitajskega brivca, ki je bil znan, da ima dobro kuho. — Tega so poklicali. Vrgel je na tenko razrezano zelje, jetra in mlinček kuretine, čebulo, kitajsko omako in vino v lonec in nastala je jed, ki je bila Liungčangu posebno všeč, tako da jo je razširil po Kitajskem. Zares je prav odlična.

Potem smo dobili kitajski guljaž s kolerabo, ki je bila v vinu kuhana in pa dušen, kitajski kruh. Sledili so golobčki, vkuhani ko mezgá, zraven pa tenke rezine teletine, ki so jih prej po-

Nizozemska dobi novo letališče. V prisotnosti raznih inozemskih letalcev, so slovesno otvorili nizozemsko letališče Ypenburg.

močili v vrelo juho. To dajo skupaj v skodelico ko nekakšno žolico.

Dobili smo še nežno oprazene ribe v vinski omaki. Slednjič pa »jed za nasititi se«. To so ko kifeljčki zaokrožene mesene pastetke v testu, kuhane v vodi. Mislim, da so bile izborne, a moj želodec ni mogel več presojati.

Pripomnil sem gospodarju, da je hudo toliko jesti. A ta je odvrnil: »Saj imamo čaj! Čaj vse popravi. Po težkih jedeh pijemo močnega, po lahkih — lahkega, zmeraj pa prav obilno.«

Cez nekaj mesecev sem povabil gostitelja, da bi mu postregel s kako prav našo, narodno jedjo. Dal sem mu skuhati čebulove cmoke. Kitajec jih je poskusil in vzkliknil: »Kakor kitajski!«

Če hočete vedeti

Na Češkoslovaškem že nekaj časa preizkušajo, da bi s snovjo stolčnega stekla tlakovali ceste.

Po grških podatkih iz davnih časov vemo, da je flauta (piščalka) prvo glasbilo sveta.

2500 milijonov ljudi bi moralo delati, če bi hoteli opraviti isto delo, ki ga izvršijo vsi parni stroji sveta.

Datljeva palma ima toliko dateljev, da tehtajo skupaj 300 kg.

Prvi strelovod so imeli v Nemčiji l. 1779 na Jakobovem stolpu v Hamburgu.

Do tri ne zna štetiti plemo Botokundov. Poznajo le število »mokenam«, to je 1, in »muhuc«, kar pomeni velik.

Prve novce je dal bajé kovati kralj Fajdon iz Argosa, leta 700 pred Kristusom.

»Zato sem se poročil s to svojo ženo, ker je bila čisto drugačna ko druge.«
»Kako pa je bila drugačna?«
»Edino ona me je hotela za moža.«

Quetta - mesto potresov

Sven Hedin je nekoč dejal, da je Beludžistan »peklen v puščavi«. Sonce neznosno vroče pripeka na skalnato ozemlje. Redko kje je najti kaj studenec in če ga najdeš, dobiš iz 9—12 m globočine sam krop 23 ali 25 stopinj. Karavane imajo naprave, da morejo iz močvirnatih globin, ki jih je nekaj na vsakih 20 do 30 milj, dobiti pitno vodo. Ozračje je tako suho, da kamele, ki spotoma poginejo, niti ne segnijo, marveč se osušijo in postanejo mumije. Polagoma pa pustinski veter ogleda trupla in te bele kosti ostanejo v pesku.

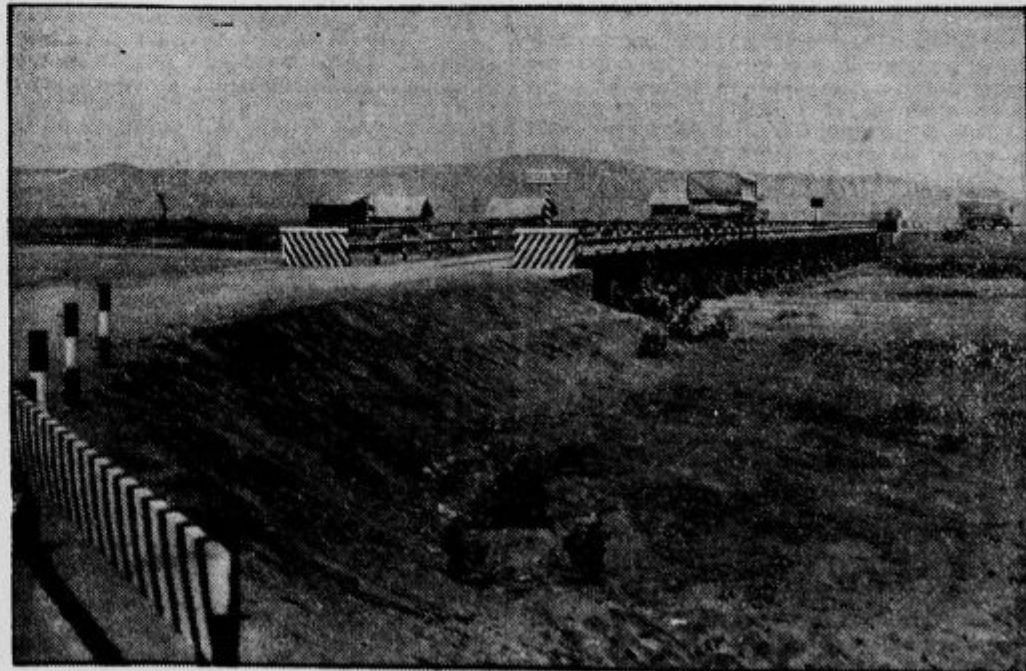
Beludžistan je puščava in Angleži so veseli, da je njihova Indija na severozahodu tako nerodovitna in ima morilsko podnebnje. Ze pred 20 leti so se Angleži spričkali z Rusi radi ondnotnih kolonij. In tedaj in zdaj je bila Anglija srečna, da leži med Indijo in med Iranom in Afganistanom vprav ta divjina, kjer bi sleherna armada obtičala.

V puščavi potres ne more dosti škoditi. Toda Beludžistan ni takšna neobljudena puščava, kakor Sahara. Skoraj 800.000 ljudi biva ondi na ozemlju,

ki je skoraj takšno ko Jugoslavija. Ti ljudje se bavijo z živinorejo, so pastirji in tudi roparji in v nekaterih delih dežele je celo nekaj polja. Edina večja naselišča, edino bogastvo te bedne dežele je potres leta 1931 in 1935 močno poškodoval. Predvsem je trpelo mesto Quetta na severu, ki je Sven Hedin dejal o njem, da je ko paradiz spriču vseh onih peščenih gričev, pustinj, žgočih pečin, konicastih granitnih stožcev, divje, razburkane prirode, kakršno je drugod po teh krajih. Quetta, utrjeno mesto, leži 1700 m nad morjem in ima še precej znosno ozračje. V Quetti so bili lepi vrtovi, krasne vile in trgovine. V tem paradizu je potres strahotno divjal. Leta 1935 je bila Quetta popolnoma porušena. V vsej deželi je umrlo radi potresa 30.000 ljudi. Vendar, ker je človek navezan na lastno grudo, so Quetto iznova pozidali na istem mestu ko prej, a hiše bodo drugače sestavljene, da bodo radi potresne nevarnosti bolj prožne. Quetta je torišče za obrambo Zahodne Indije. Novo mesto bo stalo o milijonov funtov šterlingov.

Komunisti in komunistke, ki so nedavno povzročili nemire na ladji »Bremens«, preden se je odpeljala, v njujorskem pristanišču, pa so jih koj prijeli, si skrivajo obraz, da bi jih ne fotografirali.

Tako Abesinija polagoma dobiva pota, ceste in mostove, česar ji je tako primanjkovalo.

